

בס"ד. שיחת יום ד' פ' נצבים-וילך, כ"ב אלול, ה'תשכ"ו.

— לעסקניות של ישיבת „תומכי תמימים” ו„בית רבקה” תחינה —

בלתי מוגה

א. עצם הפגישה של יהודים בכלל, ובדרכי נועם, מהוה כבר הזדמנות להמשכת ברכותיו של הקב"ה.

ובפרט כאשר נפגשים ב"ימי רצון", היינו, בימים שיש להם מזל מיוחד בנוגע להמשכת ברכותיו של הקב"ה, כמו ימי חודש אלול,

— כפי שמבאר רבינו הזקן בספרו לקוטי תורה¹ ענינם של ימים אלו, "ע"פ משל למלך .. (ש)מקבלין פניו (לא בהיותו בהיכל מלכותו, אלא בהיותו) בשדה", ש"אז רשאיין כל מי שרוצה .. להקביל פניו, והוא מקבל את כולם בסבר פנים יפות ומראה פנים שוחקות לכולם" — שלכן ישנו התוקף והבטחון והוודאות שהמלך יקבל את הבקשה וימלא אותה, מתוך סבר פנים יפות ובשמחה.

ובחודש אלול גופא, הנה מיום ליום שמתקרבים לר"ה, הולכת וגדלה השמחה והוודאות שהקב"ה ימלא את הבקשות של כל בני"י, ובפרט מילוי הבקשות של אלו שהולכים בדרכיו, ומסייעים ליהודים נוספים למלא רצון ובקשת הקב"ה, ועל ידם גם מילוי הבקשות של כל בני"י —

ובפרט כאשר מטרת הפגישה היא כדי שיתוסף ביהדות בבית הפרטי, וכן במוסדות וארגונים הקשורים עם הפצת היהדות.

ב. והוספה מיוחדת בשנה זו (בשנה החדשה הבאה לאחר השנה הנוכחית) — שהיא השנה הראשונה של השמיטה החדשה, כמסופר בפרשת השבוע², שבזמן שביהמ"ק הי' קיים היו מתאספים בביהמ"ק בשנה ראשונה של שמיטה — "הקהל את העם האנשים והנשים והטף", ומלך ישראל הי' קורא פרשיות מסויימות מהתורה (כפי שנימנו בגמרא³), שבהם נאמרו דינים בנוגע לאופן הנהגתו של יהודי בביתו.

ואע"פ שעכשיו נמצאים אנו בגלות, וביהמ"ק חרב — הרי זה רק

(3) סוטה מא, א.

(1) פ' ראה לב, ב.
(2) וילך לא, יו"ד ואילך.

בנוגע לביהמ"ק הגשמי, מאבנים, כסף וזהב, ואילו ביהמ"ק הרוחני שנמצא בלב כל אחד מישראל הוא בשלימותו גם עתה⁴, ואדרבה: עי"ז שיהודי מחזק את ביהמ"ק הרוחני שבלבו ובלב בני"י שמסביבו, הרי זה מסייע וממהר את בנין ביהמ"ק כפשוטו, כשתבוא הגאולה ע"י משיח.

ולכן, גם עתה, בבוא השנה הראשונה של שמיטה, לאחר השנה השביעית של השמיטה הקודמת, ישנו ציווי מיוחד מהקב"ה לאסוף את בני"י, אנשים נשים וילדים וגם ילדים קטנים, ולהשתדל לנטוע בהם — בכל החזק, החיות והבהירות והאור — את הפרשיות בתורה הכי מוכרחות לחינוך ואורח החיים של השנה הבאה שיהיו כרצונו של הקב"ה.

כלומר: נוסף על מה שנדרש בחודש אלול בכל שנה — יש להוסיף בשנה זו ולאסוף יהודים, אנשים נשים וילדים עד להקטנים ביותר, ולחנך אותם להיות קשורים עם התורה ומצוותי' באופן עמוק ופנימי יותר.

ועי"ז יתוסף בברכותיו של הקב"ה — להצליח בעבודה זו, וכן בשאר הפעולות להפצת היהדות, ועי"ז יומשכו גם ברכותיו של הקב"ה בכל הפרטים הנצרכים בבריאות, פרנסה וילדים, ונחת אמיתי מהילדים.

ג. זכות גדולה לאותן נשים שהצליחו הקב"ה עד עתה לעסוק בהפצת יהדות מתוך שמחה וחיות במוסדות שבהם מחנכים ילדים, ועי"י הילדים משפיעות גם על הוריהם.

ובזה ניתוסף בעבודת ההכנה שבחודש אלול זה — ציווי מיוחד לחזק את העבודה שתפעל הענין ד"הקהל" אצל כל מי ששייך לעם ישראל, לקרבו יותר וביתר לבביות למצוותיו של הקב"ה, ולאורח החיים המתאים לרצונו של הקב"ה,

ובכך יהפוך להיות אחד האמצעים למהר את הגאולה מהגלות, שאז יוכלו לקיים מצוה זו בביהמ"ק שיבנה ע"י משיח צדקנו.

ד. השי"ת יברך את כל אחת מכן, וכולכן יחד, בחיזוק עבודתכן בתמיכת מוסדות החינוך — הן של ילדים והן של ילדות — ברוח היהדות והחסידות, ולהוסיף בזה יותר ויותר, מתוך בריאות ושמחה.

והקב"ה יחזק ויוסיף בברכותיו לכל אחת מכן ומשפחתה, ועל ידכן לכל בני"י בכל מקום שהם, להתברך בכל המצטרך להם,

(4) ראה גם לעיל ע' 92. וש"נ.

ולכתיבה וחתימה טובה לשנה טובה ומתוקה, בגשמיות וברוחניות
גם יחד.

